

KAREL ŠEVČÍK

(2009–2018)

● ■ pointa

Vše, co (ne)schováš

Vše, co (ne)schováš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Karel Ševčík
Vše, co (ne)schováš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KAREL ŠEVČÍK

(2009–2018)

Vše, co (ne)schováš

*Děkuji všem dívkám a ženám za jejich krásu a trpělivost před objektivem
a také svým blízkým, kteří mě podporují.*

KURÁTORSKÉ SLOVO MICHALA BYCKA, PHD., NA VÝSTAVE DIEL KARLA ŠEVČÍKA

Chcem povedať, že každý človek, každý z nás je v podstate schizofrenik, žije dva životy. Jeden je ten, ktorým nás nútia žiť, a druhý je náš vnútorný svet, a keďže celé svoje plodné obdobie sa venujem percepcii umeleckého diela z pohľadu estetickej percepcie, hľadám v obrazoch istú paralelu alebo podobnosť tohto diela s autorom. Človek nikdy nemôže súdiť žiadne umelecké dielo, pokiaľ nepozná autora. My sme sa naučili filozofovať, naučili sme sa rozprávať o umení... Pamätám sa na to, keď profesor Šafranko vystavoval obrazy a kurátorka, ktorá robila kurátorskú prípravu výstavy, začala rozprávať rôzne ódy na jeho dielo, a Šafranko sa ma opýtal: „To o kom hovorí?“

Dielo výtvarníka, či už je to fotka, socha, alebo nové médium, musí v sebe niesť isté geneticky rôznorodé znaky autora. Autenticitu. V prípade Karla Ševčíka je jedno veľké pravidlo, ktoré platí možno od van Gogha až po Musorgského a ešte ďalej, že je to umelec v podstate samouk, a citeľné je, že je zbavený všetkých akademických zábran, ktoré trápia nás, ktorí sme do tých škôl chodili. Pretože žiadna škola vám nedá talent. Jednoducho ho máte, alebo nemáte. Škola ho môže iba rozvíjať alebo pokaziť... áno, bohužiaľ, častokrát pokaziť.

U Karla sledujem jednu vec: že ten človek je čistý, nezaťažený, a jeho komunikácia za pomoci istých výrazových prostriedkov a prostredníctvom fotoaparátu vytvára výraz, ktorý dnes nie je veľmi v móde – robiť čiernobielu fotografiu, ktorá má dušu. Dnešná fotka je o niečom inom a často stráca dušu, silu výpovede. Bezduchý obraz je, ako keby bol kúpený niekde v bežnom obchode s nábytkom. Na Ševčíkovej fotke je cítiť aj ľudské prebolenie života, názorový uhol na život a na všetko, s čím sa autor stretáva, žije...

Všimol som si, že takmer ani jedna zo zobrazených postáv, modeliek, ľudí sa neusmieva, je smutná. Napadajú mi slová Warholovej mamy, keď sa jej Warhol opýtal: „Ktoré moje obrazy máš rada?“

„Tie smutné.“

Opýtal sa jej prečo.

„Pretože v smútku je pravda,“ odpovedala Júlia. „V smútku hľadá pravdu.“

Platí to ako to: „Nesúd'te ma, pokiaľ ste neprežili môj život.“

A tak to je aj vo výtvarnom umení, že dokedy si človek, umelec, ako hovorí Hauzer, všetko nevytrpí, aby došiel k cieľu, nepotrebuje mať medaily, tituly a nejaké uznania, proste to iba potrebuje prežiť.

Neostáva mi nič iné iba zablahoželať Karlovi, že na jeho trnistej ceste životom sa mu podarilo prežiť a dostať sa vďaka výtvarným komunikačným prostriedkom fotografie tam, kde sa nemusí absolútne nikoho hanbiť, mať trému, pretože vytvára výborné fotky. A keby vám ktokoľvek povedal, že to tak nie je, tak ho pošlite za mnou.

Michal Bycko, PhD.

8. novembra 2018

Karel Ševčík
ze souboru Tajemné ženy
dvojexpozice

Karel Ševčík
ze souboru Tajemné ženy
dvojexpozice

Karel Ševčík
ze souboru Tajemné ženy
dvojexpozice